

„Aga pärast seda? On veel üks tähtis asi, millest ma pean sinuga rääkima, aga mitte läbi telefoni.”

„Olgu, ehkki mul võib olla raske rääkida. Tule minu poole.”

„Suurepärane! Kas sa tunned minust puudust? Õige veidi?”

„Jah. Tunnen küll.” Joanna naeratas. „Hiljem näeme.”

Faksi teksataskusse toppinud, lülitas ta arvuti välja, haaras mantli ja suundus ukse poole. Alec kõssitas oma laua taga ja proovis, nagu ikka, end tema eest peita. Joanna tegi järsu tagasipöörde, läks mehe juurde ja jäi ta selja taha seisma.

„Millal minu lugu Marcus Harrisonist ja tema mälestusfondist lehte läheb? Ta muudkui küsib selle kohta ja mul on juba päris piinlik.”

„Küsi temaatiliste artiklite osakonnast. See on nende rida,” pomises Alec.

„Olgu, ma siis ...” Joanna heitis pilgu Aleci ekraanile ja tundis ära nime selle ülaosas. „William Fielding. Miks sa temast kirjutad?”

„Sest ta on surnud. On veel küsimusi?”

Joanna neelatas. Võib-olla just sellest tahtiski Marcus rääkida. „Kus? Millal? Kuidas?”

„Ta peksti paar päeva tagasi läbi ja suri täna pealelõunal haiglas. Peatoimetaja algatab sellega seoses uue kampaania, püüdes survestada valitust, et see pakuks vanadele ja pöduratele inimestele tasuta turvaseadmeid ning määraks karmimad karistused jõhkarditele, kes selliseid kuritegusid toime panevad.”

Joanna vajus järsult Aleci kõrvale istuma.

„Mis lahti? Kas kõik on korras?”

„Oh Jumal küll, Alec! Armas Jumal!”

Alec vaatas närviliselt peatoimetaja kabineti poole. „Mis on, Jo?”

Joanna püüdis oma mõtetes selgust saada. „Ta ... William teadis üht-teist Sir James Harrisoni kohta. See polnud juhus! See oli ette kavatsatud, pidi olema, samamoodi nagu Rose'i surm.”

„Jo, sa ajad jama,” urises Alec. „Üks mees on selle eest juba arreteritud.”

„Olgu, aga usu mind, et tema ei teinud seda.”

„Sa ei saa seda teada, Jo.”

„Saan, Alec. Kas sa tahad kuulda või mitte?”

Mees kõhkles. „Hästi. Aga tee kähku.”

Kui Jo oli oma teooria ära seletanud, ristas Alec rinnal käed ja jäi mõttesse. „Olgu, oletame, et sul on õigus ja Williami surm oli korraldatud. Aga kuidas nad nii ruttu teada said?”

„Ma ei tea. Kui just ... kui just Marcuse korterit pealt ei kuulata. Ta faksis mulle paar minutit tagasi ühe paberi ja vihjas siis, et meil pole telefoni teel turvaline vestelda.” Joanna tõmbas faksi taskust välja ja asetaski lauale. „Ta ütles, et William oli Zoele öelnud just niisugused sõnad. Võib-olla käis Zoe teda enne surma haiglas vaatamas.”

Alec lugesi faksi läbi ja vaatas siis Joannale otsa. „Ma oletan, et sa oled selle juba ära lahendanud?”

„Jah. William püüdis öelda, et Rose oli õukonnadaam. Alec,” – Joanna väänas käsi – „see lugu muutub liiga intensiivseks. Mul on hirm, tõsine hirm.”

„Kuni me saame teada, mille otsa sa oled komistanud, on esimene reegel: vaata ette, mida sa kodus räägid. Ma olen niisuguseid olukordi ka varem näinud, kunagi ammu, kui ma tegin IRA* kohta reportaaže – lutikaid on neetult raske avastada, aga mina sinu asemel otsiksin oma korteri korralikult läbi. Kõige hullem stsenaarium oleks selline, et need paigaldati siis, kui su korter sega pöörati. Ehk pandi neid isegi seinte sisse.”

„Ja tõenäoliselt ka Marcuse koju,” ohkas Joanna.

„Taevas halasta, Jo, ma arvan, et sa peaksid kogu loo sinnapaika jätma.”

„Ma proovisin seda teha, aga mul on tunne, et see on hakanud mind kõikjal jälitama.” Ta libistas õnnetult kätte läbi juuste. „Ma ei tea, mida teha, ausalt. Anna andeks, Alec. Ma tean, et sa ei taha sellest midagi kuulda.” Ta tõusis ja läks ukse poole. „Ah jaa, sul oli muide õigus. Seda kirja ei saanud ma tõesti tagasi. Head õhtut!”

Alec süütas järjekordse Rothmani sigareti ja põrnitses ekraani. Tal oli pensionile mineku ja eduka karjääri lõpuni jäänud kaks aastat. Ta poleks tohtinud teha midagi, mis võis talle pahandusi kaela tuua. Aga samas ta teadis, et kahetseb iga viimane kui päev kogu ülejäänud elu, kui ta selle loo käest laseb.

Viimaks ta tõusis ja sõitis liftiga alla arhiivi, et Sir James Harrisoni kohta

* Iiri Vabariiklik Armeed.

võimalikult palju ajaleheväljalõikeid koguda ja järele uurida, kas tal õnnestub leida materjali ka Rose'i-nimelise õuedaami kohta.

Joanna väljus Harley Streetil hambaarsti uksest kaks tundi hiljem, pea puurimisest tuikamas ja suu novokaiinist tuim. Ta kõndis aeglaselt trepist alla ja sammus mööda tänavat edasi, pea uimane. Üks naine tormas teda riivates mööda ja Joanna tundis võpatades, et süda peksab tugevalt vastu rinnakorvi.

Kas nad olid *tõepoolest* tollel õhtul Marcuse korterit pealt kuulanud? Kas nad jälgisid teda ka praegu? Joannat kattis hirmuhigi ja ta silme ette ilmusid tumepunased laigud. Ta vajus naabermaja ees kükakile, surus pea põlvede vahele ning püüdis pikalt ja sügavalt sisse hingata, et hingetõmbed aeglustuksid. Seejärel nõjatus ta hoonet ümbritseva piirdeaia vastu ja pööras pilgu selgesse õhtutaevasse.

„Pagan võtaks!” oigas ta vaikselt ning oleks soovinud näha paarikümne sentimeetri kaugusel taksot, mis ta koju viiks. End vaevaliselt püsti ajanud, otsustas Joanna, et bussid ja metroo jäävad täna õhtul valikust välja. Ta hakkas veel kord mööda tänavat edasi minema, lootes Oxford Streeti taguses teederägastikus takso leida. Harley Streetil sammudes tõstis ta korduvalt käe, aga et kõik taksod olid hõivatud, keeras ümber nurga ja leidis end Welbeck Streetilt. Talle meenus, et sellel tänaval elab Zoe – majas number kümme. Zoe oli pärast nende ühist õhtusööki talle oma aadressi andnud.

Joanna jäi keset tänavat seisma, sest märkas, et seisab peaaegu maja number kümme vastas. Teda tabas järjekordne nõrkushoog ja ta küsis endalt, kas ta käituks väga pealetükkivalt, kui ta Zoe uksele koputaks ja temalt turgutuseks tassikese kuuma magusat teed paluks. Ta nägi, et sees põlevad tuled, ning otsustas välisuksele koputada.

Just siis, kui ta proovis end püsti ajada, nägi ta, et Zoe eesuks avaneb. Joanna ideaalsest asukohast oli näha, et Zoe piilus ukse tagant välja, misjärel maja ees seisvast autost keegi välja lipsas ja mööda lühikest jalgteed tema poole jooksis. Mõlemad kadusid majja ja uks nende selja taga sulgus.

Joanna teadis, et jõllitab nagu idiot. Aga ta oli täiesti kindel, et oli hetk tagasi näinud, kuidas Arthur James Henry, Yorki hertsog – pere liikmetele ja

meediale lihtsalt Art –, kuninglik prints ja troonipärimisjärjekorras kolmas, Zoe Harrisoni majja sisenes.

Nelikümmend viis minutit hiljem, pärast seda, kui Joannal oli lõpuks õnnestunud vaba takso leida, pikutas ta oma uuel ja ülimumgaval beežil diivanil ning võttis lonksu brändit, mille ta hambavalu ravimiseks oli klaasi kallanud. Ta silmitses ainiti magnooliavärvi pragunenud lage, et inspiratsiooni saada. Et unustada veidrate väikeste vanadaamide kirjad, eakate näitlejate surmad, mõrvaplaanid ja salasepitsused ... Kui ta just asju ette ei kujutanud, oli ta hiljuti olnud tunnistajaks salakohtumisele, mille osalisteks olid maailma üks kõige hinnatum – ja alati uudisekännist ületav – poissmees ning noor imeilus näitlejanna.

Kellel on laps.

Joanna selgroogu mööda jooksis üles erutusvärin. Kui ta oleks tolle hetke kaamerasse püüdnud, oleks tal praegu taskus umbes sada tuhat naela mistahes Briti ajalehelt, mille ta oleks suvatsenud välja valida.

„Zoe Harrison ja Yorki hertsog prints Arthur. Milline lugu!” sosistas ta.

Homme tuleb teha uurimistööd, et välja selgitada, kas neil kahel on ühine minevik või peab nähtu kui kahe „vana sõbra” kohtumise maha kandma. Laupäeval saab ta Zoega kokku. Ehk on siis võimalik ettevaatlikult veidi infot õngitseda. Pole kahtlust, et selline kõmu-uudis viib ta lemmikloomade ja aianduse toimetusest minema kiiremini, kui ta jõuab „sõnnik” öelda.

Seejärel Joanna oigas, sest reetlikud mõtted tekitasid temas õudust. Kuidas talle üldse tuli *môte* see skandaalne lugu avalikuks teha? Ta käib ju Zoe vennaga – kellesse ta on ehk isegi armunud – ning tema ja Zoe saavad päris hästi läbi, mis võib olla lähtepunktiks tugevale sõprusele tulevikus. Peale selle tuletas ta endale süngelt meelde, mida ta Marcusele nende esimesel kohtumisel privaatsusreeglite austamise kohta oli öelnud.

Kahjuks oli aga kurb tõsiasi, et kui printsil ja Zoel *ongi* suhe, siis vahet pole, kas ta paljastab nende saladuse või mitte, lähitulevikus saab see niikuinii kõigile teatavaks. Uudistekütid nuhivad skandaali välja enne, kui selle kaks osalist on esimest korda suudelnud.

Välisuksele koputati ja Joanna ajas end vastumeelselt diivanilt püsti, et see lahti teha. Marcus pakkus talle laia naeratusega poolikut brändipudelit.

„Tšau, kullake, kas su hammas valutab ikka veel?” pomises mees sisse astudes, et saaks teda suudelda.

„Täna küsimast, pärast brändit veidi vähem. Mul saigi brändi just otsa, nii et see kulub igati ära. Sa mainisid telefonis, et me peame rääkima ...” Ta hää katkes, sest Marcus surus sõrme huultele. Mees võttis välja märkmepaberi ja andis talle.

William Fieldingut rünnati. Arvan, et meie kortereid kuulatakse pealt, seisis kirja-keses. Mul käis veider ehitaja hallituslaiku remontimas. Peame enne rääkimist kõik üle vaatama. Pane vali muusika mängima.

Joanna noogutas, sest ta kahtlused said kinnitust. Ta keeras CD-mängija häälenupu põhja ja seejärel tuulasid nad kogu korteri korralikult läbi, kompasid uusi konarusi otsides seinu ja põrandalaudu, vaatasid lambivarjude alla ja kappide taha.

„Naeruväärne!” ohkas Joanna, kui tulemusteta otsing oli kestnud nelikümmend minutit. Ta prantsatas uuele diivanile ja Marcus istus tema kõrvale. „Me oleme kõik põhjalikult läbi kamminud ja jääb vaid võimalus, et midagi on peidetud seinte sisse,” sosistas ta mehele kõrva, püüdes oma hääle stereokõlaritest kostva muusikatümpsu taustal kuuldavaks teha.

„Mõtles veidi – kes on sinu majas käinud pärast seda, kui kogu see asi algas?” sosistas mees vastu.

„Mina, Simon, sina, vähemalt neli politseinikku, kolm meest, kes kaupa töid ...” sosistas ta neid sõrmedel loetledes ning jäi siis vait.

Ta hüppas sõnagi lausumata diivanilt üles ja läks toanurgas lauakesel seisva kodutelefoni juurde. Ta uuris tähelepanelikult juhet ja libistas sõrmedega kohani, kus see seinu sisse kadus. Juhtmele osutades jäi ta Marcusele suurisilmi otsa vaatama. Ettevaatusele manitseva sõrme suule surunud, sikutas ta mehe esikusse, haaras nende mantlid ja lükkas ta korterist välja.

Nad kõndisid mööda vaikset tänavat laternate valgel edasi ja Joanna tundis, et väriseb. Marcus põimis käsivarre tugevalt tema ümber.

„Oh Jumal küll, Marcus ... minu telefon ... Ma olin üllatunud, kui pärast sissemurdmist ilmus välja telefonimontöör, keda ma polnud kutsunud!”

„Kõik on korras, kullake, kõik saab korda.”

„Pealtkuulamiseadeldis on olnud seal jaanuarist alates! Mida kõike nad selle aja jooksul kuulda võisid! Alec hoiatas mind. Mida me teeme? Tõmbame juhtme seinast välja? Kuidas me sellest lahti saame?”

Marcus vaikis viivu ja raputas siis pead. „Ei, sellisel juhul saavad nad teada, et me oleme nad avastanud. Ning võivad tulla tagasi ja panna uue seadme.”

„Ma ei talu mõtet, et nad veel kord minu korterisse tungivad! Jessas!”

„Kuula, Jo, me oleme praegu heas seisus. Me oleme neist ühe sammu võrra ees, lõpuks ometi ...”

„Kuidas sa saad seda väita? Me ei tea, kus lutikad asuvad ja kui palju neid on.”

„Me peame lihtsalt järele mõtlema, mida me ütleme,” lausus mees aeglaselt. „Ja kus me midagi ütleme. Me ei tea, kas nad saavad üle kanda ainult sinu telefonivestlused või kõik sinu korteris kõlavad helid. Aga me ei tohi anda neile märku, et me teame. Me peame väga ettevaatlikult kasutama ka mobiile – ka neid võidakse pealt kuulata.”

Joanna noogutas ja hammustas siis huulde. „William Fieldingu mõrv polnud juhus,” sõnas ta viimaks. „Ma arvan, et see on nüüd täiesti kindel.”

„Oota, Fielding on surnud? Ja mina arvasin, et ...”

Joanna noogutas rusutult. „Kui ma kontorist lahkusin, kirjutas meie toimetaja tema kohta artiklit. Tõenäoliselt suri ta täna pärastlõunal haiglas. Olukord muutub ohtlikuks ... Ehk peaksime uurimise lõpetama? Kogu loo sinnapaika jätma?”

Marcus jäi seisma ja tõmbas ta ägeda liigutusega oma embusse. „Ei. Me lahendame selle koos ära. Aga nüüd taas lutikajahile!” Ta suudles Joannat ja nad pöördusid korterisse tagasi.

Joanna püüdis veelgi suurema kindlameelsusega mõelda just neile korteri osadele, mis sissemurdmisega kaasnenud kaoses olid puutumata jäänud. Tema ja Marcus katsusid läbi kõik põrandaliistud ja uksepiidad, kuni ta sõrmed lõpuks leidsid väikese kummist nupu, mis pesitses elutoa ukse kohal. Ta tõmbas selle tasakesi lahti ja tõstis lambi kõrvale, kuni Marcus tema juurde tuli ja nad koos seda lähemalt uurisid.

Marcus koputas ninale ja pani siis nupu tagasi sinna, kust Joanna selle leidis. Seejärel läks ta välja, helistas uksekella ning järgmise kolmekümne

minuti jooksul käis ta sisse-välja, mängides mitmesuguseid pööraseid karaktereid, kes rääkisid kõikvõimalike aktsentidega. Joannal tuli pidada kujuteldavaid vestlusi Jamaica rummi importija, Vene tsaari järeltulija ja Lõuna-Aafrika ulukikütiga. Viimaks oli Joanna see, kes pidi õue minema, et – selleks ajaks – hüsteeriliseks muutunud naer kontrolli alla saada. Ta oli kindel, et Marcus on vale elukutse valinud – ta oli vaimustav näitleja ja miim. Kui mäng lõpuks läbi sai, võttis Joanna lutika ära, mässis vati sisse ja pistis pikalt mõtlemata Tampaxi karpi.

Ta ei mäletanudki enam, millal ta oli viimati nii palju naernud – ja kui nad viimaks voodisse läksid, armatses Marcus temaga nii hellalt, et ta silmisse tungisid teist korda selle õhtu jooksul pisarad.

Ma olen ... õnnelik, mõtles ta.

„Ma armastan sind,“ sosistas mees, enne kui silmad sulges.

Sügavas unes Marcuse kõrval lebades tundis Joanna end paratamatult rahuloleva ja kaitstuna ning seda isegi hoolimata pingest, mis kaasnes väikese-vanadaami-skandaali ja nende õhtuse avastusega. Surunud end tugevalt vastu mehe sooja keha, uinus ta, püüdes tõrjuda õudusunenäoga sarnanevat mõtet kõrvadest seintes mõttega sellest, et ka tema on vist Marcust armastama hakanud.

Simon koputas Welbeck Streeti maja number kümme välisuksele järgmisel hommikul kell kümme.

Zoe avas ukse. „Tere!”

„Tervist, preili Harrison!”

„Teil oleks vist parem sisse tulla.” Zoe astus vastumeelselt kõrvale, et mees mööda mahuks.

„Täna.”

Ta sulges Simoni selja taga ukse ja nad jäid eesruumi seisma.

„Ma seadsin teile valmis toa kõige ülemisel korrusel. See pole küll eriti suur, aga oma duširuumi ja tualetiga,“ lausus ta.

„Suur tänu. Ma teen kõik, et teid mitte häirida. Vabandage, et asjalood on, nagu on.”

Zoe nägi, et Simon tunneb end uues olukorras sama ebamugavalt kui tema ja ta antipaatiat vähenes veidi. Tegelikult polnud ju kummalgi praegusel

juhul valikut. „Teate, kas te ei tahaks viia oma asjad ülakorrusele ja tulla seejärel alla kohvi jooma? Teie toa uks on kohe trepi lõpus vasemal.”

„Olgu, aitäh!” Mees naeratas tänulikult. Zoe saatis teda pilguga, kuni ta oli, reisikott käes, trepist üles läinud, ja suundus siis kööki vett keetma.

„Must või piimaga? Suhkrut?” küsis ta, kui mees kümme minutit hiljem kööki astus.

„Must, ühe suhkruga, palun!”

Zoe pani kruusi tema ette.

„Teil on armas vana maja, preili Harrison.”

„Täna. Ja kui me juba elame koos – ma mõtlen, ühe katuse all,” lisas ta kähku, „siis võite mind kutsuda Zoeks.”

„Nõus. Ja mina olen Simon. Ma saan aru, et minu siinviibimine ei meeldi teile mitte üks raas. Ma luban, et segan teid nii vähe kui võimalik. Kindlasti teid juba hoiatati, et ma pean saatma teid kõikjal, kuhu te lähete, kas siis istudes teie taga, kui te juhite oma autot ise, või kui soovite, teie autojuhina.”

„Ei, mind pole hoiatatud.” Zoe ohkas. „Ma pean täna pärastlõunal oma poja Jamie koolist ära tooma. Ega te ometi sinna ei pea kaasa tulema?”

„Kahjuks pean, preili Ha ... Zoe.”

„Püha Jumal!” Zoe raske pingutuse tulemusena saavutatud meelerahu ähvardas haihtuda ja tõeliseks paanikahooks kasvada. „Ma pole jõudnud veel kõike korralikult läbi mõelda. Mida ma peaksin teie kohta ütlema?”

„Ehk oleks kõige targem öelda, et ma olen teie pikaajaline perekonnasõber, kauge sugulane, kes tuli välismaalt mõneks ajaks Londonisse, ja et ma peatun teie juures senikaua, kuni leian omaette elamise.”

„Te peate arvestama sellega, et Jamie on väga nutikas. Ta hakkab teid küsitlema, kumba suguvõsa te kuulute, ja tahab teada üksikasju.” Zoe jäi mõttesse. „Te võiksite parem öelda, et olete Grace'i – minu vanaisa surnud abikaasa – õepojapoeg.”

„Selge. Sellisel juhul oleks teil ehk lihtsam, kui ma teid täna pealelõunal ise kooli juurde sõidutan. Ma arvan, et teie poeg võib pidada seda veidraks, kui ta märkab, et ma teil sabas käin.”

„Olgu.” Zoe hammustas huulde. „Üks asi veel: ma ei taha, et minu pere liikmed sellest teada saaksid. Mitte et ma neid ei usalda, aga ...”

„Te ei usalda neid,” lõpetas mees tema eest lause, mispeale mõlemad naeratasid.

„Täpselt nii. Taevas hoidku, kui raskeks mu elu muutub. Selles mõttes, et ma lubasin koos sõbraga homme poode kammima minna. Kas ka teie peate meiega kaasa tulema?”

„Ma kardan küll, aga ma luban, et hoian end delikaatselt kaugemale.”

Zoe rüüpas kohvi. „Tegelikult olen ma kuningapere liikmetele ja nendega seotud isikutele hakanud kaasa tundma. See võib olla ikka jube tunne, kui sul pole privaatsust ei omas kodus ega sellest väljaspool.”

„Nad on sellega lapsest saati harjunud, sellega kui oma elu osaga leppinud.”

„Selline elu pole vist eriti lõbus. Ma pean silmas teie enda pereelu. Kas teil on abikaasa, pereliikmed, kes tunnevad teist puudust, kui te ära olete?”

„Ei. Paljud seda ametit pidavad vennad on üldjuhul vallalised.”

„Mul on kahju, et te nii igava ülesande saite. Vaevalt et minu nimi on rahvusvaheliste julgeolekubüroode mõrvanimekirjas. Selles mõttes, et Arti ja minu suhtest ei tea keegi.”

„Veel mitte.”

„Jah, ja nii see ka jääb, vähemalt senikauaks, kuni mul õnnestub seda saladuses hoida,” sõnas Zoe kindlalt ja tõsisis. „Kui te mind nüüd vabandate, siis ma pean minema ja paar asja korda ajama, enne kui ma – meie Jamie koolist ära toome.”